

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

P8_TA(2018)0494

Wizy humanitarne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie wiz humanitarnych (2018/2271(INL))

(2020/C 388/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 4, 18 i 19,
 - uwzględniając Konwencję dotyczącą statusu uchodźców, sporządzoną w Genewie dnia 28 lipca 1951 r., oraz protokół do tej konwencji z 1967 r.,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając globalne porozumienie Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji oraz globalne porozumienie Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie uchodźców w oparciu o Deklarację nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów przyjętą jednogłośnie przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 19 września 2016 r.,
 - uwzględniając ocenę europejskiej wartości dodanej w sprawie wiz humanitarnych przygotowaną przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego,
 - uwzględniając art. 46 i 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0423/2018),
- A. mając na uwadze, że pomimo wielu zapowiedzi i wniosków dotyczących stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg umożliwiających dostęp do europejskiego terytorium osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową nie ma obecnie na poziomie Unii harmonizacji procedur chronionego wjazdu ani ram prawnych na poziomie Unii dotyczących wiz humanitarnych, tj. wiz wydawanych, aby umożliwić dotarcie na terytorium państw członkowskich w celu ubiegania się o ochronę międzynarodową;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie C-638/16 ⁽²⁾, X i X przeciwko État belge, państwa członkowskie nie są zobowiązane na mocy prawa Unii do przyznawania wiz humanitarnych osobom, które zamierzają wjechać na ich terytorium z zamiarem ubiegania się o azyl, ale mogą to uczynić na podstawie prawa krajowego; mając na uwadze, że w wyroku tym interpretuje się obowiązujące prawo Unii, które może zostać zmienione;
- C. mając na uwadze, że w kilku państwach członkowskich istnieją obecnie lub uprzednio istniały krajowe programy wydawania wiz humanitarnych lub zezwoleń na pobyt w celu zapewnienia krajowej procedury chronionego wjazdu osobom potrzebującym pomocy;
- D. mając na uwadze, że liczba osób przyjętych na podstawie krajowych procedur wjazdu w ramach ochrony humanitarnej lub w wyniku przesiedlenia pozostaje nadal niska w stosunku do globalnych potrzeb, przy czym można zaobserwować znaczne dysproporcje między państwami członkowskimi; mając na uwadze, że zakres krajowych procedur wjazdu w ramach ochrony humanitarnej i przesiedlenia jest wąsko określony i w przypadku przesiedlenia ściśle związany z kryteriami dotyczącymi podatności na zagrożenia i kryteriami dotyczącymi rejestracji jako uchodźca, określonymi przez Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców;
- E. mając na uwadze, że w konsekwencji szacunkowo 90 % osób, którym udzielono ochrony międzynarodowej, dotarło do Unii w sposób nielegalny, co prowadzi do ich stygmatyzacji jeszcze przed pojawieniem się na granicach zewnętrznych państw członkowskich;

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 marca 2017 r., X i X przeciwko État belge, C-638/16 ECLI:EU:C:2017:173.

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- F. mając na uwadze, że osobami szczególnie bezbronnymi na szlakach migracyjnych prowadzących do Europy i narażonymi na istotnie wyższe ryzyko przemocy ze względu na płeć, takiej jak gwałt, przemoc oraz stanie się obiektem zainteresowania przemytników i handlarzy w celu wykorzystania seksualnego i ekonomicznego, są kobiety podróżujące samotnie lub z dziećmi, kobiety będące jedynymi żywicielkami rodziny, kobiety w ciąży i karmiące piersią, osoby niepełnosprawne, nastoletnie dziewczęta i kobiety w starszym wieku; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta są ponadto bardziej narażone na wszelkie formy wyzysku, w tym na wyzysk w pracy i wykorzystywanie seksualne na szlakach migracyjnych prowadzących do Unii i często są zmuszane do odbywania stosunków seksualnych w zamian za możliwość kontynuowania podróży;
- G. mając na uwadze, że poniesione koszty społeczne tej polityki to co najmniej 30 000 ofiar śmiertelnych na granicach Unii począwszy od 2000 r.; mając na uwadze, że potrzebne są pilnie unijne ramy prawne jako jeden ze środków służących wyeliminowaniu niemożliwej do zaakceptowania liczby ofiar śmiertelnych na Morzu Śródziemnym i na szlakach migracyjnych prowadzących do Unii, rzeczywistemu przeciwdziałaniu przemytowi ludzi i narażeniu na handel ludźmi, wyzysk pracowników oraz przemoc, zarządzaniu zgodnymi z przepisami przyjazdami, godnym przyjmowaniem i sprawiedliwym rozpatrywaniem wniosków o udzielenie azylu oraz optymalizacji budżetu państw członkowskich i Unii na działania związane z azylem, procedurami i działania poszukiwawczo-ratownicze, a także służących wypracowaniu spójnych praktyk w unijnym dorobku w zakresie prawa azylowego;
- H. mając na uwadze, że Parlament próbował włączyć przepisy w tym względzie w ramach swoich poprawek do rozporządzenia (WE) nr 810/2009;
- I. mając na uwadze, że zarówno Rada, jak i Komisja odrzuciły te poprawki między innymi ze względu na fakt, że takie przepisy nie powinny być zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 810/2009, gdyż jego zakres obejmuje tylko wizy krótkoterminowe;
- J. mając na uwadze, że Parlament, w obliczu bezczynności Komisji, podjął decyzję o sporządzeniu niniejszej rezolucji w sprawie wiz humanitarnych;
- K. mając na uwadze intensywne prace, w tym z udziałem ekspertów, podjęte w celu opracowania zaleceń załączonych do niniejszej rezolucji;
1. zwraca się do Komisji o przedłożenie do dnia 31 marca 2019 r., na podstawie art. 77 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie ustanowienia europejskiej wizy humanitarnej, w oparciu o zalecenia zawarte w załączniku;
 2. uważa, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość wydawania europejskich wiz humanitarnych osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, aby umożliwić tym osobom wjazd na terytorium państwa członkowskiego wydającego wizę w wyłącznym celu złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym państwie członkowskim;
 3. uważa, że europejskie wizy humanitarne powinny stanowić uzupełnienie istniejących krajowych procedur wjazdu w ramach ochrony humanitarnej, przesiedlenia i składania spontanicznych wniosków zgodnie z międzynarodowym prawem uchodźczym, a nie je zastępować, oraz że decyzje o wydawaniu europejskich wiz humanitarnych powinny pozostać wyłączną kompetencją państw członkowskich;
 4. uważa, że wszelkie inicjatywy dotyczące europejskich wiz humanitarnych powinny pozostawać bez uszczerbku dla innych inicjatyw w zakresie polityki migracyjnej, w tym inicjatyw mających na celu wyeliminowanie pierwotnych przyczyn migracji;
 5. podkreśla nagłą potrzebę bezpiecznych i legalnych sposobów migracji do Unii, gdzie jednym z takich sposobów powinny być europejskie wizy humanitarne, również ze względu na to, że są one szczególnie ważne z punktu widzenia płci, ponieważ kobiety są szczególnie narażone na zagrożenia, a co za tym idzie – bardziej narażone na przemoc seksualną i przemoc na tle płciowym na szlakach i w ośrodkach recepcyjnych; podkreśla, że zależność finansowa i inne rodzaje zależności często sprawiają, że kobiety i dziewczęta w państwach trzecich znajdują się w sytuacji, w której jest im jeszcze trudniej niż mężczyznom ubiegać się bezpiecznie o azyl;
 6. uważa, że część skutków finansowych wniosku będącego przedmiotem niniejszej rezolucji należy pokryć z budżetu ogólnego Unii, dając praktyczny wyraz zasadzie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, w tym również na płaszczyźnie finansowej, między państwami członkowskimi, zgodnie z art. 80 TFUE;

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom narodowym, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Europejskiemu Urzędowi Wsparcia w dziedzinie Azylu, Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej, Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania i Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI

ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI POSTULOWANEGO WNIOSKU

Parlament Europejski wyraża przekonanie, że akt ustawodawczy, który ma zostać przyjęty, powinien:

1. FORMA I TYTUŁ AKTU, KTÓRY MA ZOSTAĆ PRZYJĘTY

- stanowić odrębny akt prawny, który ma zostać przyjęty w formie rozporządzenia zatytułowanego „Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające europejską wizę humanitarną”,

2. PODSTAWA PRAWNA

- opierać się na podstawie prawnej, jaką jest art. 77 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),

3. UZASADNIENIE

- mieć uzasadnienie w:
 - obecnej luce w prawie unijnym, które oprócz procedur przesiedleń mających zastosowanie do uchodźców wymagających szczególnego traktowania nie przewiduje – ani w dorobku w zakresie prawa wizowego, ani w zakresie prawa granicznego lub azylowego – procedur przyjmowania na terytorium państw członkowskich osób ubiegających się o ochronę, przy czym szacunkowo 90 % osób uzyskujących następnie status uchodźców i beneficjentów ochrony uzupełniającej dociera na terytorium państw członkowskich nielegalnie ⁽¹⁾, często z narażeniem życia,
 - ryzyku fragmentacji, gdyż państwa członkowskie obecnie coraz częściej tworzą swoje własne programy i procedury przyjmowania ze względów humanitarnych, co stoi w sprzeczności z ogólnym celem określonym w art. 78 ust. 1 TFUE, jakim jest stworzenie wspólnej polityki udzielania azylu, ochrony uzupełniającej i ochrony tymczasowej, a także skutkuje zagrożeniem, że te różne systemy wpływają negatywnie na jednolite stosowanie wspólnych przepisów dotyczących wjazdu na terytorium państw członkowskich obywateli państw trzecich zgodnie z postanowieniami rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 ⁽²⁾ i (UE) 2016/399 ⁽³⁾,
 - wysokich kosztach ludzkich, ale także społecznych, ekonomicznych i budżetowych, związanych z utrzymaniem status quo ponoszonych przez zainteresowanych obywateli państw trzecich (opłaty za przemyt, ryzyko handlu ludźmi i wyzysku, ryzyko prześladowania, ryzyko śmierci i niegodziwego traktowania itd.) oraz państwa członkowskie i Unię (zwiększony budżet na działania poszukiwawczo-ratownicze, w tym flotę prywatną, ochronę granic, współpracę z państwami trzecimi, procedury azylowe i możliwe powroty w przypadku odrzucenia wniosków o ochronę międzynarodową, jak również walkę z przestępczością zorganizowaną, handlem ludźmi i przemytem itd.),
 - wartości dodanej działań Unii pod względem zapewniania zgodności z unijnymi wartościami, w tym prawami podstawowymi, wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi i zaufania osób ubiegających się o azyl do systemu, pewności prawnej, przewidywalności oraz jednolitego stosowania i wdrażania przepisów, uzyskania korzyści skali, a także ograniczania wyżej wymienionych kosztów utrzymania status quo,
 - przypominać, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE ⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 ⁽⁵⁾ mają zastosowanie jedynie na terytorium państw członkowskich, podczas gdy obecnie istnieją niewystarczające możliwości prawne dla osób ubiegających się o azyl, aby dotrzeć na to terytorium,

⁽¹⁾ HEIN / DONATO (CIR) 2012: Exploring avenues for protected entry in Europe („Poszukiwanie szlaków bezpiecznego przyjazdu do Europy”), s. 17.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- przypominać, że po złożeniu wniosku o azyl w jednym z państw członkowskich zastosowanie mają przepisy wspólnego europejskiego systemu azylowego Unii,
- podkreślać, że negatywne rozpatrzenie wniosku o wydanie europejskiej wizej humanitarnej nie ma żadnego wpływu na prawo do ubiegania się o udzielenie azylu na terytorium Unii ani nie uniemożliwia wnioskodawcy skorzystania z innych dostępnych programów ochrony,

4. PRZEPISY OGÓLNE

- mieć za cel ustanowienie przepisów w sprawie procedur i warunków, zgodnie z którymi państwo członkowskie może wydać osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową europejską wizę humanitarną, aby umożliwić tym osobom wjazd na terytorium państwa członkowskiego wydającego wizę w wyłącznym celu złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym państwie członkowskim,
- obejmować swoim zakresem obywateli państw trzecich, którzy muszą posiadać wizę podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001⁽¹⁾ i w których przypadku argumenty dotyczące narażenia na ryzyko prześladowania w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE⁽²⁾ są oczywiście zasadne, ale nie są już objęci procesem przesiedleń w rozumieniu krajowych programów przesiedleń lub proponowanego rozporządzenia ustanawiającego unijne ramy przesiedleń i zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 516/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ bądź dyrektywy Rady 2001/55/WE⁽⁴⁾,
- wykluczać z jego zakresu stosowania członków rodzin, którzy w przeciwnym wypadku mieliby prawo do dołączenia w odpowiednim czasie do swojej rodziny przebywającej w danym państwie członkowskim na mocy innych aktów prawnych Unii lub prawa krajowego.

5. PROCEDURY WYDAWANIA WIZ HUMANITARNYCH

- przewidywać składanie wniosków o wydanie takiej wizej bezpośrednio, przy użyciu środków elektronicznych lub na piśmie, w dowolnym konsulacie lub ambasadzie państw członkowskich,
- przewidywać praktyczne warunki dotyczące wniosków o wydanie takiej wizej, w tym sposobu wypełniania formularza wniosku, podawania informacji dotyczących tożsamości wnioskodawcy, wraz z identyfikatorami biometrycznymi, i przyczyn, możliwie jak najszerszej udokumentowanych, obaw przed prześladowaniami czy poważną krzywdą,
- przewidywać, że wnioskujący o taką wizę powinien być zaproszony na rozmowę (w razie potrzeby z udziałem tłumacza ustnego), którą można przeprowadzić również za pośrednictwem zdalnych środków komunikacji audio-wizualnej zapewniających odpowiedni poziom ochrony, bezpieczeństwa i poufności,
- przewidywać ocenę przedłożonych dokumentów, w tym pod względem ich autentyczności, przez właściwy, niezależny i bezstronny organ, dysponujący odpowiednią wiedzą i doświadczeniem w kwestiach ochrony międzynarodowej,
- przewidywać, że wnioski o wydanie takiej wizej będą oceniane na podstawie deklaracji wnioskodawcy i rozmowy oraz, w stosownych przypadkach, dokumentacji uzupełniającej, bez przeprowadzania pełnej procedury przyznawania statusu,
- przewidywać, że przed wydaniem takiej wizej każdy wnioskodawca powinien podlegać postępowaniu sprawdzającemu, w tym poprzez sprawdzenie odpowiednich krajowych i unijnych baz danych przy pełnym poszanowaniu obowiązujących przepisów o ochronie danych, w celu zagwarantowania, że wnioskodawca nie stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizę podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

⁽³⁾ 2016/0225(COD).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następcami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- przewidywać, że wnioski o wydanie takiej wizy będą rozpatrywane w terminie 15 dni kalendarzowych od daty ich złożenia,
- przewidywać, że decyzja w sprawie wniosku będzie przekazana wnioskodawcy, będzie zindywidualizowana oraz będzie sporządzona na piśmie wraz z uzasadnieniem,
- przewidywać, aby obywatel państwa trzeciego, któremu odmówiono wydania takiej wizy, miał możliwość złożenia odwołania, jak ma to miejsce obecnie w przypadku odmowy wydania wizy krótkoterminowej lub odmowy wjazdu na granicy,

6. WYDAWANIE WIZY HUMANITARNEJ

- przewidywać, że takie wize będą wydawane w postaci ujednoliconej naklejki i wprowadzane do Wizowego Systemu Informacyjnego,
- przewidywać, że po wydaniu wizy humanitarnej jej posiadacz będzie mógł wjechać na terytorium państwa członkowskiego, które ją wydało, w wyłącznym celu ubiegania się o ochronę międzynarodową w tym państwie członkowskim,

7. ZARZĄDZANIE ADMINISTRACYJNE I ORGANIZACJA

- przewidywać, że wnioski o wydanie takiej wizy będą oceniane przez odpowiednio przeszkolony personel,
- przewidywać, że członkowie takiego personelu mogą być zatrudnieni w ambasadach lub konsulatach bądź państwach członkowskich oraz że w takim przypadku wnioski przesyła się drogą elektroniczną, a rozmowy odbywają się zdalnie,
- przewidywać, że pewnymi aspektami procesu, które nie wiążą się ze wstępnym wyborem przypadków, oceną czy podejmowaniem jakichkolwiek decyzji, na przykład dostarczaniem informacji, zarządzaniem terminarzem rozmów oraz pobieraniem identyfikatorów biometrycznych, mogliby zarządzać zewnętrzni usługodawcy,
- przewidywać wprowadzenie odpowiednich środków, które zapewnią ochronę danych, bezpieczeństwo danych i poufność komunikacji,
- przewidywać wzajemną współpracę państw członkowskich, a także współpracę z agencjami Unii, organizacjami międzynarodowymi, organizacjami rządowymi i pozarządowymi oraz z innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami w celu zapewnienia jego zharmonizowanego stosowania,
- przewidywać, że informacje o trybie i warunkach wydawania takiej wizy, jak również o warunkach i trybie uzyskiwania ochrony międzynarodowej na terytorium państwa członkowskiego powinny być ogólnie dostępne, w tym na stronach internetowych ambasad i konsulatów państw członkowskich i za pośrednictwem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych,

8. PRZEPISY KOŃCOWE

- przewidywać znaczące wsparcie finansowe z Funduszu Zintegrowanego Zarządzania Granicami, które ma być udostępnione państwom członkowskim na jego wykonanie,
- przewidywać, że państwo członkowskie, które wyda taką wizę humanitarną, ma dostęp do takiej samej rekompensaty ze środków Funduszu Azylu, Migracji i Integracji co państwo członkowskie, które przyjmuje uchodźcę w oparciu o europejskie ramy przemieszania,

9. ZMIANA INNYCH AKTÓW PRAWNYCH

- przewidywać zmiany w:
- rozporządzeniu (WE) nr 810/2009, by doprecyzować, że w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową mają zastosowanie przepisy rozporządzenia ustanawiającego europejską wizę humanitarną,

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008⁽¹⁾, by zapewnić wprowadzanie wniosków o europejskie wizy humanitarne do Wizowego Systemu Informacyjnego,
- rozporządzeniu (UE) 2016/399 w celu dostosowania warunków wjazdu dla osób, które uzyskały europejską wizę humanitarną,
- Funduszu Zintegrowanego Zarządzania Granicami w celu zapewnienia finansowania dla państw członkowskich na potrzeby wdrażania rozporządzenia ustanawiającego europejską wizę humanitarną,
- art. 26 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach⁽²⁾ oraz dyrektywie Rady 2001/51/WE⁽³⁾ w celu zwolnienia przewoźników transportujących obywateli państw trzecich z odpowiedzialności, zobowiązań i sankcji w przypadku zadeklarowania przez danych obywateli państw trzecich ich zamiaru ubiegania się o ochronę międzynarodową lub uzupełniającą na terytorium państw członkowskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60).

⁽²⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2001/51/WE z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniająca postanowienia art. 26 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz.U. L 187 z 10.7.2001, s. 45).